

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. oktobra 1890.

Leto XX.

Cvetke in metuljčki.

Cvetke in metuljčki
Séstrice so, brati.
In pomlad je mehka
Jim preljuba mati.

Hčerke čarolične
Le za dom skrbijo,
A nemirni dečki
V daljni svet hitijo.

Čez goré, dolíne
Plavajo veselo;
Zdajci jih nebó je
V sinji vzduh objelo.

In nižav se zopet
Čudijo lepoti,
Tujih ptičic pesmam
In cvetíc krasoti.

Za pozdrave lepe
Od neznanih sester
Cvetke v krila vtkejo
Mnog jim biser pester . . .

Mnogo so krasote
Videli po svéti;
K sestram spet srce jim
Hrepeni vzletéti.

Rožice nenadne
Radosti vzdrhtijo,
Po poljubu prvem
Vprašati hitijo . . .

Bratje zašumljajo
O prečudnih pticah,
O gorah zelenih,
Bísernih vodicah;

In o divnem cvetji,
Ki na morji plava,
In o krajih bujnih,
Kjer se dan zaznava.

Slušajo jih cvetke,
Gledajo debelo:
To se ne bi niti
V sanjah jim zazdelo!

Ko jim rujno jutro
V jasna lica dihne,
Tákrat preživahni
Pógovor potihne.

A sovražnik mraz je
Tù okoli hodil,
In hudó brezskrbnim
Cvetkam je naškodil.

Tožno zdaj poveša
Cvetje glavce mile:
V gorko perje niso
Se nocoj zavile.

Oj gorjé, sirote
Morajo umreti!
A brez njih metuljčki
Nečejo živeti.

Jutri žolto listje
Vésne rod zakrije.
Morda potna ptica
Solzo zanj prelije . . .

Stanetinski.

Pozabljeni pevci.

(Črtica iz prirode; spisal —è.)

hò, kaj pa bode to? — poprašujete se morda, dobri čitateljčki moji, prebravši gorenji naslov. Kaj nè, pevcev je dosti na tem božjem svetu? V velikih mestih pojó izučeni pevci in pekinje na odru, a posluša jih na tisoče poslušalcev, v vaškej cerkvi glasi se v nedeljo vesela pesen mladih, čistih grl, na slavo vsemogočnemu nebeškemu Očetu, na cerkvenih shodih pojó in godejo na svoje javorove gosli starci slepci, zapóje si veseli pastirček na paši poleg svoje živinice in kolikokrat ne požete tudi vi one mile, nežne pé-sence, katero vas je naučila vaša dobra mamica? Vender o vseh teh vam ne bodem pripovedoval danes, o njih povem vam raje pri kakej drugej priliki. Danes pojdimo malo v naravo, v to lepo, veličastno oznanjevalko vsemogočnosti Božje in oglejmo si malo one pevce, kateri prepevajo dan na dan zastonj, jedino samó zato da, slavé svojega vsemogočnega Stvarnika. — Ali se še spominate mile slavčkove pé-sence, katera se je glasila iz bližnjega gozdíča vsakega vzpomladanskega večera, ko ste vi vže ležali v svojej postelji, opravili večerno molitevco, zaželeli svojej mamici in očetu: lahko noč, — ali se spominate one pé-sence, katera vas je takó sladko zazibala v mirne sanje? In ko ste bili poletnega jutra sè svojo materjo na polji, ali se še spominate, kakó se je vzdignil iz zlatoklase pšenice ljubezniv ptiček, vzdigoval se više in više v zrak, a iz grla mu je donela vesela, zahvalna pé-senca, je-li se spominate skorjančka? Se li spominate veselega žgoljenja brzih lastovk, ki so si pod hišno streho sezidale lično gnezdece; ali se spominate, kakó so donašale svojim mladičem mušic in drugih drobnih živalic ter so čvrčale od radosti, gledajoč svoje mladiče. Ali se spominate pé-sene rumeno-kljunega kosa, pisanega scínkovca, liščeka v rudečem klobučku,

senice s črno kapico in mile taščice z rudečkastim predpasnikom? A kdo da našteje še vse druge pevce iz krilate ptičje družbe? Ali zakaj, da te opisujem? Znani pisatelji, slavni pesniki, zložili so jim vže toliko pèsenc, speli toliko hvalospevov, da bi jaz moral ali molčati, ali pa vže znane stvari ponavljati. Nù, tega pa nečem, zato pa pojdemo drugam, prijateljčki moji, pojdemo k pevcem, katerim ni do sedàj še nihče zlagal hvalospevov, na katere se ni nihče do sedàj oziral, čegar pèsene ni nikdo do sedàj cenil, pojdemo k — pozabljenim pevcem!

Uganete li, čitateljčki moji, kam vas popeljem? Ehé — koliko stavimo, da ne uganete! Uganili bode? — Hm, hm, — pa dobro, pa stavimo! Kaj nè, koščeka kruha, namazanega sè surovim maslom se ne branite, če je tudi vaš želodček vže tako napolnen, da bi Kolaričev Jurček lahko koso na njem sklepal — hm — kdo bi se ga branil, saj ga tudi jaz vrlo cenim. Nù, toraj stavimo! Če uganete, dobí vsak izmej vas velik krajček kruha, namazanega sè surovim maslom, če pa ne uganete, bode pa vsak izmej vas prinesel meni krajček kruha, namazanega sè surovim maslom. Detè vse šembraj! to si bodem jaz brke mastil, ker izgubili bode izvestno. To bode plača, ker ni šala zgubiti krajček namazan sè surovim maslom. Hè, hè, a jaz, jaz se bodem pa smijal, prav vam bilo, zakaj ste pa stavili, hè, hè —?

Nù, tedàj ugibajte! — Molčite? Jedna — — dve — — nù, povedite brzo kam vas popeljem, drugače znate, kaj bode s kruhom in sè surovim maslom — — nù, jedna — — dve — — nič? — — — tr — — tr — — tri! Stava je moja, zgubili ste! Hm, Slavko, kaj je to, ti vže nabiraš in ti Tonče, kaj se kremžiš — — Dà, dà, ni šala zgubiti krajček sè surovim maslom! Vender pomirite se, dragi moji, kaj mislite, da bi res vzel od vas krajček sè surovim maslom, kaj mislite, da ne vem, kakó bi vam bilo težko znebiti se take slaščice? Le imejte vsak svoj krajček sè surovim maslom in ga pošteno zagriznite, jaz vas pa popeljem počasi k pozabljenim pevcem. Takó, sedàj ste pa zopet zadovoljni, kaj nè? —

Poniglavčki moji, zapustite z mano za nekoliko časa našo prijazno vasico, stopajte nekoliko časa po prostranem občinskem pašniku, obraščenem z redkim grmovjem in prišli bodemo skoraj do velike mlake, kjer napajajo pastirji velikokrat svojo živinico. E jej — — kaj pa je bilo to? — — padlo je nekolikokrati nekaj težkega v vodo in napravilo čop — — čop. Kaj bi neki to bilo, klek ga vedi? Kamen ni bil, ker ni imel nobeden kamena v roki, a ko bi ga pa tudi zagnal v mlako, ne bi napravil čop — — čop, nego štrbunk! — Pes ni bil, ker bi ga videli, kakó plava; rac ni po letu pri nas — — — hm — — — to je vender čudno. Nekaj je pa venderle bilo! In bilo je tudi nekaj, a to nekaj bila je široka, čokasta žival, skoraj četverooglastega trupla, s kratkimi prvimi, a dolgimi zadnjimi nogami, sè širokimi ustmi, z zlato obrobljenimi očmi, oblečena v zeleno, sèm ter tjà črno lisasto suknjico s tremi rumenimi progami vzdolž hrbta in v lepo belem telovniku, kateri jej pokriva okrogel, dobro rejen trebušček — — — bila je žival, katero vsak izmej vas dobro pozna, a ta žival zove se žaba, prava pravcata povodna žaba.

Žaba? — — bode? dejali, dà, to je bila žaba, jedna, dve, tri — — — vender ti si nam rekel, da nas odvedeš k pozabljenim pevcem, a ne k žabam, kje so toraj tvoji pozabljeni peveci? — —

Ohó — počasi, prijateljčki moji, vidite, da ste sedáj sami najboljše uganili, da sem vas pripeljal k pozabljenim pevcem. Uboge žabe! kako vas vender zaničuje svet, kakó vas vsak malo cení, kako nečejo niti moji dobri, mali poniglavčki priznati vašega izbornega, pevskega darù. Ali potolažite se ve, katere ste takó pozabljene in prezirane, jaz bodem širil vašo pevsko zmožnost in vrlino po širokem svetu. Nađejajte se samó, tudi vam bode skoraj lepši dan!

Tu v tej mlaki, čitateljčki moji ljubi, — tù vam so pozabljeni pevci, h katerim sem vas dovedel. Ko zapade zlato solnčeece za vrhove sinjih gorá, ko pozlati nebó rudečkasta večerna zárija, ko se začnó užigati prve zvezdice na temno-modrem večernem nébesu, oj takrat oglasi se mnogobrojni žabji zbor, tedáj zadoné krepki, jedrnatí glasoví in se začuje jednostavna ali mogočna pésenca, katera traje skoraj brez prenehanja tam do pólunoči. Ali niste vže tolikokrat slišali te pésenice in vender kakó malo ste jo cenili! Vender čujte saj nekoliko odlomkov te veličastne žabje pesni, kolikor jih je zapisal neumrlí naš Fran Erjavec, kateri vam je po svojih ljubeznivih, poljudnih in poučnih spisih izvestno dober znanec. Čujte tedáj!

V žabjem zboru nastane, popreje nego začnó svojo pésenco, tišina, da bi se miška slišála, če bi potovala slučajno kje v bližini. Kar najedenkrat poprašá zbrano družbo krepák moški glas: — Kaj bi jele, kaj, kaj? —

Nekoliko časa je zopet vse tiho, kakor bi se žabe posvetovale, kako slaščico bi si izbrale za večerjo. Vender posvetovanje je skoraj končano, kar se oglasi drug iz zбора in odgovori za vse svoje továriše: — Grah bi jele, grah bi jele, grah, grah! —

Temu pritrdi tudi tretji glas in pravi prav odločno in trdo: — grrah, grrah! —

Zopet trenotek vse molči, ali v tem hipu zagrmí jednoglasno iz vseh grl: — Le ga, le ga, le ga, le ga! — in ta „le ga!“ ponavlja se z jezičenostjo in trdovratnostjo, da bi jo mogel občudovati. Naposled ves zbor utihne, ali le za malo časa. Prvi pevec ponavlja zopet vprašanje in dobi znani odgovor, kateremu zopet ves zbor neutrudno pritruje in takó gre naprej brez konca in kraja.

Pa pravite, da to ni nič? Raca na vodi! ali ni to krasna, prekrasna pésenca? In kdo, da ne občuduje oni mogočni, pretresajoči samospev, ono ubranost, jedinstvo in slogó vsega zбора? Dà, dà, prijateljčki moji, to so vam pevci, rojeni pevci, kakeršnih je malo, recite, kar hočete.

Če se opisuje kak znamenit pevec, ali slavní pisatelj, navadno se omeni, kdaj se je porodil, kje, kaka je bila njegova mladost, kakó je odrasel in druge važne in zanimive zgodbe iz njegovega življenja. Kaj nè, da mi ne bodete zató zamerili, če navedem tudi jaz nekoliko drobtiníc o rojstvu in življenji svojih pevcev, kateri, ako tudi niso tako slavní, kakor drugi znameniti pevci in pesniki, vender niso niti oni zadnji mej pevci, kateri pojó v lepej naravi božjej.

Poslušajte samó pozorno! Vsem žabam je jedna zibelka — mlaka, bodi si vže velika, ali majhna. Tam v cvetočej vzpomladi zagledal bodeš po mlaki sluznate kepe — žabja jajčeca. V vsakej kepi je do tisoč jajčec grahove velikosti, s črnim zrnóm v sredi. Jajčeca postajajo vedno bolj nabuhnena, a šestega dne oživi zrno, katero je v sredi, zleze iz lupine in plava po vodi. Ta živalca — paglavec ali pupek — katera ima ustica kakor majhen rožén kljunček, a na vsakej strani vratú resico za dihanje, ker še nima pljuč, je precej v prvem početku zeló

živa. Maha in veslá s kratkim repičem, da je veselje; greje se na gorkem vzpomladanskem solneu in požira ono lupinico, v katerej je prišla na svet. Vender ni dolgo takó. Čez kake tri tedne začnó se jej resice krčiti in dobi tudi zadnje noge, a prve vidijo se pod kožo skrite. Na koncu drugega meseca se pa živalca povse prepородí. Poči jej koža na glavi, usta se jej široko odpró, dobí pljuča, štiri noge, a oni repek, s katerim je pozneje tako nemirno mahala in veslala, oni repek se polagoma povse zgubi in iz živalce postane žabica. Vender tudi to je še vednó le žabica, ker doraste še le v petem letu popolnoma in tedáj dobi tudi samec nepresahljiv dar petja, katerega smo vže gori takó občudovali.

Nù, sedaj znate za mladostna leta teh pozabljenih pevcev. Njih življenje je sicer precej jednolično, vender nikakor ni nadležno. Vso zimo spé ti peveci zakopani v blatu mirno zimsko spanje, a ko jih prebudi toplo vzpomladansko solnčee, izkobacajo se iz blata in solnčijo na solneu. Nekoliko časa so pač malo zaspani in si leno pretegujejo svoja spočita uda, ali skoraj jih lepí dan povse razbistri, skačejo brezskrbno na kamenje in na veje na bregu svoje mlake, preobračajo kozolee v kalnej vodi in plavajo sè svojimi krakovi, da jih je veselje gledati. Borme tudi želodček se jim skoraj oglasi, saj ni čudo, ker niso imele vže toliko časa ni drobtinice v ustih, zatoraj začnó loviti razne žužke, metulje in muhe. Na tem lovu so kaj spretni in srečni, a pomaga jim najbolje njihov debel, mesnat jezik, kateri jim za čudo ni prirasel od zadaj kakor pri drugih živalih, nego od spredaj. — To traje nekoliko časa, dokler ne nastanejo še toplejši dnevi in takrat se začne še le pravo žabje življenje, ko se oglasé iz njih širokih grl krepke in močne pésenice; kajti kaj bi začela žaba brez petja! In od sedáj pojó vsakega večera, dokler ne nastanejo hladnejše noči, takrat postajajo njihove pevske zabave vedno krajše in tihejše, dokler naposled povse ne utihnejo. A ko se je približala zopet mrzla zima tedáj hajdi zopet v mehko blatno posteljico nazaj in ondukaj spančkajo v sladkih sanjah do prihodnje vzpomladi, dokler jih ne zbudi zopet gorko solnčee. Tako je žabje življenje od leta do leta, kakih petnajst let, če jih vže popreje ne umori kateri izmej mnogobrojnih njihovih sovražnikov, katerih vse mrgolí na tem božjem svetu, a mej katerimi je izvestno najhujši človek, kateremu posebno dišé njihova ukusna, mehka bedrea. Kaj hočemo, to je hvaležnost tega svetá, mesto, da bi te pevce, kakor bi se spodobilo, spoštovali in cenili, ubijamo jih zaradi onih bedre! Nevedni svet cení bolje njihova bedrea, kakor njihove mile pésenice!

Na zvršetku smo. čitateljčki moji! Pripovedoval bi vam še mnogo lepega o teh pozabljenih pevcih, vender bojim se, da me ne bi poslušali. Ali se še spomináte óne basni o volu in žabi, ki je hotela postati velika kakor vol in se takó dolgo napihovala, dokler ni naposled počila. Zahvalite Bogu, prijateljčki moji, da se ni takrat izpolnila njena želja, ker bi imeli sedáj strahovito žival, kakeršne še ni videl beli svet. Usta morala bi imeti vsaj jeden meter široka — o jej, to bi bila usta, saj bi pohrustala za zajutrek jednega izmej vas, mali poniglavčki moji, in kdo ve če bi jej še dosti bilo. In kake skoke bi delala? Hitrejša bi bila od najhitrejše železnice. Navadna povodna žaba skoči po meter daleč, kar je malo ne saj dvajsetkrat toliko, kolikor meri jedna žaba; a ona volovska žaba, skočila bi potem najedenkrat takó daleč, kolikor meri dvajset volov, če bi jih postavil drug poleg drugega. Če računamo tedáj dolžino vsakega vola dva metra, skočila bi ona

žaba najedenkrat štirideset metrov daleč. Pa recite zdaj, da bi ne prehitela vsake železnice! A glas, óni glas, katerega sedaj tako malo cené naši ljudje in kateri se vender čuje pol ure daleč, kakšen glas bi imela ona volovska žaba? Kaj bi bilo rjojenje leva v puščavi, kaj pokanje topóv, kaj gromenje proti onemu glasu? Zemlja bi se tresla, hiše bi se podirale, kakor zidovi mesta Jerihe pred Izraelci, a ljudje bi ogluševali. Pa, če bi vže jedna žaba tako prepevala, kakó bi še le pel mnogobrojni žabji zbor! Mravlje človeka izpreletavajo, če na to le pomisli in vesel je, da se je žaba popreje razpočila, nego je postala velika kakor vol. Kaj bi bilo drugače?

Menim, da sem storil dosti v slavo pozabljenih pevcev. Zapomnite si, čitateljki ljubi, moje vrstice, samó jih nikari ne pripovedujte nikjer, ker sem stalno uverjen, da bi me žabe, če bi zvedele, da se je našel naposled venderle človek, kateri zagovarja njihove pevske zmožnosti in pravice, precej izbrale za častnega občana svojega žabjega gradú v blatnej mlaki, a na večer prišle pod moje okence in mi zapele krasno, v srcé segajočo podoknico. Nù, jaz sem skromen človek, pa zato odklanjam take slavnosti, a zadovoljava me povse zavest, da sem saj nekaj storil v korist in obrambo zatiranih in pozabljenih pevcev. In to je tudi nekaj! —

Cvetlice in leto.

že je tū prekrasna vigred. Led in sneg se je stajal, golo drevje se je zopet pokrilo s svetlim zelenjem in pomladanske cvetice dvignile so svoje glavice iz prebujajoče se zemlje. Angela je tekla doli v vrt ter našla v travi ob živej meji — vijolice. Kako jih je bila vesela!

„Mati, ljuba mati!“ vzkliknila je stopivša v sobo, „tukaj nate šopek prvih vijolic. Oj to so moje najljubše cvetlice; kaj nè, tudi vaše?“

„Dà, tudi jaz jih ljubim,“ rekla je mati in pobožala pridno hčerko po okroglem obrazku; „vijoličina barva je tako prijetna in njen duh je še bolj prijeten. Ali pa tudi veš, kaj nas uči vijolica?“

„Nè, mati draga!“ odgovorila je Angela in položila šopek materi v roko.

„Vijolica je podoba skromnosti in ponižnosti, ker raste nizko in skrito mej travo. Neizrečeno bi bila srečna, če bi mogla svojo hčerko primerjati vselej z vijolico, kajti skromnost in ponižnost sta najlepši kinč vsake deklice. Pomni to, Angela moja!“

* * *

Gorko poletje je nastopilo. Nebrojno število cvetlic je cvetelo po umetnih gredicah ter razširjalo daleč po okolici svojo opojno vonjavo. Najlepše pa so bile rudeče vrtnice. Angela je utrgala na največjem grmu prekrasno razcveteno vrtnico in jo prinesla materi, ki je sedela v senci pod drevesom.

„Nate jo, mati!“ dejala je; „vrtnice so res prelepe cvetlice. Oj to so moje najljubše cvetlice; vaše tudi, kaj ne, mati?“

„Dà, mikavne in zale so res. Nežna barva, prijetna oblika, rajska vonjava, vse to je vzrok, da jih imenujemo kraljice vseh cvetlic! Ali pa znaš, dete moje, kaj pomeni vrtnica?“

„Ali ne ljubezni?“

„Pravo si rekla. Vrtnica, kot najpopolnejša cvetlica, ki razveseli vsacemu oko in sree, podoba je prave, nesebične ljubezni.“

„Ker vas imam tako rada, prinesla vam bodem tedaj, dobra moja mamica, vsak dan po jedno vrtnico, dokler bodo cvetele!“

„Rada jih bodem sprejemala iz tvojih rok, preljuba Angela, a vender mi moreš svojo ljubezen kazati še drugače: bodi dobrosrčna in poslušna.“

„Potruditi se hočem postati taka in tudi vedno ostati taka!“ odgovorila je hčerka ter gorko poljubila mater.

* * *

Prišla je otožna, mrkla jesen. Angela je hodila po zapuščenem vrtu in iskala cvetlic. Našla je belo astro ter jo nesla materi v kuhinjo.

„Lepše cvetlice vže nisem mogla več dobiti; pa saj je tudi astra lepa cvetlica! Morda tudi ta kaj pomeni?“

„To se zna, Angela moja. Astra je znamenje zvestobe, ki traja dlje časa, nego otročja, mladeniška ali deviška leta.“

„Od sih dob bodem imela astre še raje, nego-li doslēj, ko nisem vedela še njihovega vzvišenega pomena,“ rekla je Angela in dejala utrgano cvetlico, da bi ne usahnula prehitro, v kozarec sveže vode.

* * *

Nastopila je mrzla zima. Žalostno je gledala Angela skozi okno, katero so pokrivala ledene cvetlice ter tiho vzdihnila: „Kaj naj prinesem zdaj svojej dobrej materi?“ — Tu ugleda vrtnarja hitečega v rastlinjak; naglo steče za njim. Vrtnar pa jej ni hotel odrezati nobene cvetlice; rekel je, da mora še nekaj tednov počakati, da se mali popki popolnoma razcvetó. Tedaj pa jej bode vže poslal lepo povezan šopek, katerega naj postavi v sobi sredi mize. Dal jej je samo majhen zimzelen in lavorjevo vejico s temno rudečimi jagodami. S tem je tekla Angela po sneženem potu nazaj v gorko sobo.

„Cvetlic mi vrtnar ni mogel dati,“ dejala je črnooka deklica; „prinesla sem vam torej to-le! Pač mi ne bodete znali povedati o teh rastlinah nikakeršnega pomena, kaj nè, mati?“

„O dà, dà,“ smijala se je mati, sedeča na klopi pri peči, „zimzelen pomeni upanje, ki nas spremlja od rojstva pa do groba. — Lavor sè svojimi rudečimi jagodami pa ima globok pomén! Na nekaterih krajih zaljšajo cerkvene oltarje o Božiči z lavorjevimi vejicami, kar spomina pobožno ljudstvo na krvavo smrt in slavno zmago sina Božjega, našega odrešenika — Jezusa.“ —

Vsak letni čas ima svojo cvetlico lepega pomena; pomnite to, otroci!

F. G. Podkrimski.

= Priloga

Zlata knjiga.

V gozdu pod goro, v lepej božjej naravi, živela je ubožna žena z jedincem sinom.

Bila je vdova. Njenega moža, pridnega ogljarja, nestalo je h krati nekega dne, ko je v samotnem gozdu óglije žgal. Ljudjé so govorili, da so ga Vile odvele, ker je bil zeló lep, pa tudi zeló predrzen in srčan.

Žena mu je ostala v bornej kolibici z jedincem sinom povse zapuščena in sama. Vas Smiljevo je bila prilično daleč, pa so zaradi daljave tudi vaščani le redko kdaj prišli do uboge vdove.

Še takrat, ko je bil njen mož pri življenju, životarila je dosti ubožno, ker se pri ogljariji ni moglo mnogo zaslužiti. Ali zdaj je bilo njeno življenje še bédnejše. Živela se je samó ob tem, kar je po gozdu nabrala različnih zdravilnih rastlin in jih prav po ceni prodajala božjim ljudem. Velikim siromakom je zdravilne rastline, to se zna, dajala tudi zastonj, in zato so jo ljudje zeló spoštovali in ljubili. Kder ni bilo vže nobene pomoči, kder je ubogej živini ali ljudem sedela smrt vže za vratom, pomagala je s svojimi lekovitimi rastlinami prav gotovo kuma Katarina, kakor so jo ljudje sploh imenovali.

In tako je bila kuma Katarina tudi v svojej bédi vender le povse srečna in zadovoljna. A največji njen ponos in užitek bil jej je sin jedinec, zali in živahni Ivan, prava slika svojega očeta.

Nù pa je tudi bil mali Ivan vrlo dober in poslušen deček. Bilo mu je komaj deset let, in vže je znal lepo pomagati zapuščenej materi. Nabiral je z njo lekovite rastline in jih nosil v vas, da bi jih prodal dobrim ljudem.

Takó ga je некоč ravno pred velikonočjo poslala mati v Smiljevo, da bi ondu prodal nekaj rastlin in za pridobljeni denar kupil moke in jajec, da bi tudi ona dva na tako lepe in vesele praznike imela rudečih piruhov in sladkih kolačev.

Ivan otide ves vesel na pot. Ali ko pride do razpotja sredi gozda, kder je stalo veliko sveto znamenje, leseni križ, ugleda pod njim ubožno deklico, ki je obupno sklepala nežni ročici ter britko vzdihovala in jokala.

— Čimu se jočeš? — vpraša jo Ivan.

— Oče mi je bolan — odgovori deklica — a nimam denarjev, da bi mu kupila zdravil.

— Temu je lahko — tolaži jo Ivan — samó mi povej, kje stanuje tvoj oče. Evo glej, jaz imam dosti lekovitih rastlin; pelji me k njemu, jaz mu pomagam.

Deklica ga popelje po stranskej poti in za dobre pol ure sta bila pred samotno kolibico, ki je bila še mnogo ubožnejša nego kolibica njegove matere. Deklica odprè vrata in mali Ivan stopi za njo v majhno sobo, v katerej je na golej slami ležal slab in ubožen starec z dolgo brado.

Ko sta otroka stopila v sobo, razvedrí se starčevo lice. Mali Ivan ga spodobno pozdravi in pové, zakaj je prišel k njemu.

— Hvala ti, sinek moj — odgovori mu starec — hvala ti, ker si tako dober. Ali za svojo bolezen bi jaz potreboval vse tvoje rastline, a kaj bi potem ti prodal in prinesel materi domóv?

Ivan takòj reče, da mu rad podari vse svoje zdravilne rastline; a mati se mu izvestno ne bode srdila, ako se tudi s praznima rokama vrne domóv.

Starec hvaležno sprejme ta dar, potem vstane iz postelje in reče Ivanu, da naj poklekne. Nato povzdigne obé roki in ga blagoslovi s svečanim glasom: — Bodi srečen, sin moj, zdaj in ves čas svojega življenja!

To rekši, stopi k starej podobi matere Božje, ki je visela ob steni, vzame šopek suhih cvetic z njenega okvirja, poda jih Ivanu in reče:

— Evo ti, sinek moj, plačila za tvojo dobroto. Vsako dobro delo mora se obdarovati. Kadar prideš domóv, udari s tem šopkom suhih cvetic ob tla tvoje sobice, in videl bodeš, kaj se zgodi. In zdaj pojdi z Bogom! Bog naj te blagoslovi!

Tudi ubožna deklica gre z Ivanom, da ga spremi. Spremila ga je do razpotja, kder zopet poklekne pred sveto znamenje, da se zahvali Bogu vsemogočnemu. A ko jo je Ivan nekaj časa opazoval, zazdelo se mu je h krati, kakor bi jo bolj in bolj obseval neki nebeški sjaj, a na ramah, zdelo se mu je, da ste jej vzrastli angeljski krili. In glej, zdajci povzdigne deklica obe roki ter vzletí v nebeške višine.

Mali Ivan je bil ves osupel, ali v tem trenutku zazvoni iz vasi „zdravo Marijo“; Ivan poklekne pred sveto znamenje na isto mesto, kder je malo poprej še klečala prečudna deklica ter začne moliti s tihim glasom:

— Češčena si Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus . . .

Solnce je vže zatonilo za visokimi gorami, ko je Ivan zvršil svojo molitevco in šel proti dómu. Ves pot je premišljeval o prečudnej deklici in vedno bolj se mu je zdelo, da ta deklica nihče drug ni, nego sam angelj božji iz nebes, oni starec pa izvestno kak ljubljeneec božji ali pa še morda Bog sam. A vender se vsega tega dobri Ivan ni ustrašil, nego pogumno je korakal dalje in veselo držal šopek suhih cvetic v desnej roki.

Ko naposled domóv pride, začudi se mati temu, kar jej pripoveduje. Mati ga ni grajala niti z najmanjšo besedico, temveč pohvalila ga je, da je ubožcem storil kaj dobrega. Nu ko je vzela starčev šopek suhih cvetlic iz Ivanovih rok, zgodilo se je pravo čudo: vse uvele cvetice ozelenele in razcvetele so se h krati v njenej roki!

Srečna mati je bila zdaj dovolj prepričana, da je bil blagoslov božji nad Ivanom, zatorej mu takòj dovoli, da naredi, kar mu je bil starec rekel.

V siromašno kolibico je sijala zlata mesečina ter je vso sobico razsvetljevala z neko tajno in čarobno svetlobo. Ivan vzame šopek cvetlic ter udari ž njim ob tla hišne sobe prav na lahko, da bi se mu cvetje ne osulo. In glej čudež! Tla se odpró sama o sebi, in v globino peljejo krasne stopnice! Mali Ivan se takòj spusti v globino brez da bi se kaj bal; ko je bil vže na zadnji stopnici, odpró se pred njim zlata vrata in on stopi v prekrasno dvorano, v katerej je sedel na sijajnem prestolu od samega dragega kamena óni isti starec, kateremu je bil Ivan podaril svoje zdravilne rastline.

Ivan, da-si zeló pogumen, se zdaj vender nekoliko strese od strahú, ko ugleda v ogromnej dvorani veličastnega starca in toliko blaga in bogastva, ki je ležalo okolo njega. Bilo je tù toliko zlata, biserov in drugih dragih kamenov, da se niti z besedo povedati ne more, kamo li opisati s peresom!

Veličastni starec je mirno sedel na svojem sijajnem prestolu, a pri njegovih nogah je klečala ona ista deklica z zlato knjigo v roci. Mali Ivan si ni upal dalje stopiti, nego stal je še vedno na pragu.

— Stopi bliže, sinek moj, in ne boj se mene! — reče mu starec prijazno.

Mali Ivan se opogumi in pristopi k stareu.

— Jaz sem ti dejal, da se vsako dobro delo mora obdarovati — reče starec.

— In za to te hočem tudi jaz lepo obdarovati, ali dar si moraš sam izbrati.

Starec zdaj obmolkne za nekaj časa a deklica pogleda malega Ivana z nežnim pogledom.

— Izberi si tedaj! — začne zopet starec. — Evo ti blaga in bogastva, evo ti zlata, biserov in dragega kamenja: od vsega si smeš vzeti, kar ti sree zaželi! Ali dobro pazi: Tudi ob največjem kupu zlata, biserov in dragega kamenja si lahko nesrečen in nezadovoljen, le mirna vest in čisto sree najdeti tudi v največjej bédí in siromaštvu obilo sreče in zadovoljnosti. Evo ti biserov in dragega kamenja, ki ti telo pripravijo v največjo radost in veselje na tem svetu, a evo ti zopet te zlate knjige, ki ti dušo zasladi s pravo srečo, veseljem in zadovoljnostjo! Izberi si torej!

Mali Ivan niti za čas ne pomišlja, nego naravnost reče:

— Prosim za zlato knjigo . . .

Dobremu stareu se zdaj še bolj razvedrí jasno lice, a deklica se ljubeznivo nasmehne in poda zlato knjigo malemu Ivanu.

In glej! v tem trenutku nestane starca, deklice, zlatà, biserov, dragega kamenja in cele dvorane . . .

Ko se naš Ivan drugega jutra zgodaj zbudi, zeló se začudi, da ni ležal v svojej posteljici, nego na golih tleh. Takòj se spómne vsega, kar je bil včeraj doživel in se še bolj začudi, ko je res videl pri sebi tudi šopek suhih cvetlic in

zlatu knjigo, katero je takòj začel prebirati. In glej čuda: v knjigi so bile najkrasnejše pesence in pripovedke, ki mu so napajale dušo s srečo in blaženostjo.

* * *

Ako bodete pridni, otroci ljubi, pa tudi vam prinese „Vrtec“ po katero lepo pesenco in pripovedko iz te zlate knjige.

(Iz hrvaščine po A. Harambašiču prosto preložil Iv. T.)

Pravljice o morji.

(Piše M. Šašelj.)

1. Ribica, ki nosi srečo.

Mlad ribič sedel je v čolniču na morji in nastavljal svoje mreže ribicam, ki so veselo plavale po vodi. Dejal pa je mladeneč sam v sebi: „Oj, da bi pač ujel ono ribico, ki prinese človeku srečo, ribico, o katerej mi je pravil pokojni oče. O poznam jo, plavuti ima ozki in kakor z zlatom obrobljeni, a njen rep se blesti kot dijamanti. Kdor ujame to ribico, pravil mi je oče, priveže jo samó za vado v mrežo in kmalu ujame po več sto najlepših in najdražjih rib. Da bi imel to ribico, kako lahko bi potem obogatel in imel vsega obilo. Zidal bi si kraj morja krasno palačo in v njej bi živel brez vseh skrbij, kakor živi velika gospóda. Vse bi me pozdravljalo, vse bi se mi klanjalo. Na vsak moj migljaj vzdignilo bi se mnogo rok, da izpolnijo mojo željo. Srečen in zadovoljen bi živel do konca svojega življenja.“

Takó je govoril ribič sam v sebi in gledal, kako so plesale ribice okolo njegove mreže in kako vesele so bile svoje prostosti.

Ali kaj gleda tako zamišljeno mladi ribič ravno sedaj pod vodo, kjer se vrte ribice? Kam se je zagledalo njegovo oko, kaj opazuje tako natanko? Oj dà, ribica je, plavuti ima ozki in z zlatom obrobljeni, a rep se jej blesti kakor dijamanti. „O, to ni druga, nego óna ribica, o katerej mi je pravil pokojni oče. O, da bi vsaj prišla v mrežo, da bi se vsaj hotela približati in takój bi jo imel, ž njo pa sreče obilo! O, pridi, pridi ribica, z zlatom obrobljena, z dijamanti okrožena, pridi, usmili se ubogega ribiča!“

Toda glej! ribica zbeží urno plavajoč od čolna, kakor bi se bila ustrašila ribiča in njegove mreže, ž njo pa splava tudi upanje mladega ribiča po vodi — —

Stoj, ribič mladi! ne veš li več, da ti je rajnki oče pravil, da mora tisti, ki hoče ujeti sreče ribico, vsak dan moliti in se Bogu priporočiti? Si li ti storil danes to, si li storil včera? Kaj pogleduješ tako žalosten za ribico? Odplavala je, in ž njo odplavala je tudi tvoja sreča — — —

(Dalje sledi.)

Lov na tigra.

troci, gotovo ste vže kdaj videli kraljevega tigra, bodisi v šoli na stenskih slikah ali morda celó živega v zverinjaku. Tiger je zver zleknenega trupla, okrogle glave, po licih je bradát, ušesi ste stoječi, rep nima čopa. Dlake je bolj rudečkaste, po bokih rumene, na trebuhu bele, a povprek je lepo črno progast. Kaj ne, lepa, a vender zeló krvoločna žival. Grozeče je kazal svoje ostro zobovje, stresal sè svojimi močnimi šapami železno kletko, jezno mahal s pasastim repom, meril vas bojovito sè živimi očmi, potem pa zarjôvel tako grozovito, da vam je srce vztrepetalo v prsih. — Tigri, katere ste videli v zverinjaki, bili so ujeti še prav majhni iz ležišča v temnem gozdu ali v trsovi kraj rek vročih krajev. Uprašali bodete morda, kako pa je mogoče dobiti mladih tigrov? — Čujte!

Predrzo pogumen lovec zaloti v gostem skrivališči dva ali tri mladiče brez starih dveh roditeljev. Naglo jih pobaše v pripravljeno malho in bliskoma oddirja na čilem konjiči iz goščave domóv. Mladi tigri se potem polagoma privadijo svojega gospodarja; dadó se ukrotiti in priučiti marsikaterim umetelnostim, a vender jim ni upati nikoli veliko. Nakrat se zbudi včasih v njih prirojena mačja lokavost in krviželjnost in mnogo krotiteljev izdihnili je vže svojo dušo v grozovitih krempeljih in mej zobmi živali, o katerej so si domišljevali, da jo imajo čisto v svojej oblasti.

Velikokrat poplača lovec svojo predrznost vže pri ugrabljenji mladičev sè svojim življenjem. Prigodi se namreč včasih, da se samica hitro povrne z lova; razkačena sledí urno v malhi cvilečim mladičem po več milj daleč; navadno se jej pridruži tudi samec. Gorjé lovcu po tem! — Z otlim tuljenjem planeta oba na njega ter ga hipoma razmesarita, posrebljeta s slastjo okolo razlito kri in z največjim veseljem brodit pa drobovji nesrečne žrtve.

Tigrov pa ne lové samo živih, ampak jih tudi streljajo zaradi lepo pisane kože in zdravilne masti. Jeden tak lov hočem vam danes iz zapiskov nekega lovca ob kratkem naslikati.

Ravno je napočila jutranja zárja, ko se je zbirala sredi borne azijske vasi četa pogumnih lovcev. Domačini so jim bili povedali, da se klati okolo njihovih bivališč vže dlje časa star tiger, ki ima svoje ležišče izvestno v visokem trstji. Lovci so se namenili loviti zver na slonih, ker je tako najboljše varno. Jeden slon je nosil na svojem širokem hrbtu trobentače in bobnarje, drugi je bil otovorjen z različnimi pripravami za metanje umétalnega ognja, s katerim bi prepodili tigra iz skrivališča; ostali sloni nosili so male stolpe za lovce. Vsak lovec je bil obo-rožen z ostrim bodalcem in dvema dobrima puškama, kar jih je delalo silno bojovite. — Ko se je tedaj vsa družba zbrala, pokleknil so sloni na dano jim po-velje, lovci so stopili v stolpiče, ogoréli vodniki pa so zlezli živalim na vratove.

Dospevši preko suhe pustinje do globoke reke, planili so sloni v vodo in do velikih ušes pogrezneni v valove, plavali krepko na nasprotni breg. Lovci pa so bili tudi mokri do kože! — Za dobre četrť ure prišli so srečno do trstja, ki se je v hladnem jutranjem vetru kakor morsko valovje zibalo sèm ter tjà. Lovci razpostavili so naglo slone v pólukrogu okolo trstja; gonjači in godei odšli so na nasprotno stran ter začeli kričati, bobnati in trobiti na vso moč. Vstal je tak vrišč

in hrup, da bi ne bilo slišati niti gromečega Boga. — Dolgo ni bilo čutiti ničesar sumljivega. Kar se zasliši zgovorjeno znamenje, puškin pok, in v tem hipu se prikaže iz visocega trstja velik, krasno pasast tiger. Lovei na najbližjem slonu pomérijo hkrati nanj ter ustrelé. — Jedna krogla ga je zadela, a le lahko ranila. Mačka se urno obrne in zgine skokoma v goščavi. — Ker so se sedaj godbarji zamán trudili, da bi zver še jedenkrat preplašili iz suhega trstja, poskusili so lovei z umétalnim ognjem. Kakor goreče kače švigale so rakete na vse strani v trstje, ki se je pa k nesreči užgalo in začelo z veliko hitrostjo goreti.

Jeden slon obstal je iznenaden na svojem mestu. Zamán ga je zbadal vodnik z ostrim bodalcem; slon je stal kakor pribit in strahú strašno rjóvel. Lovei, ki so bili na njem, poskakati so morali tedaj iz stolpa na tla, ker je trstje vže okolo in okolo gorelo. Kakor ognjeno morje bilo je videti s plamenom goreče trstje in gost, dušéč dim valil se je po okolici, ko je pridrl končno vender slon iz ognja. Po vsej koži opečen, z visoko vzdignenim rilcem, otepajoč s kratkim repom, planil je besno v deročo reko in se skril v mrzlej vodi. A komaj je bil zopet na suhem, zgrudil se je onemogel na tla in poginil v nekoliko minutah.

V tem je postajal požar vedno hujši in obširnejši. Divje roparske živali tulile in kričale so bolešno mej plameni ter bežale diroma iz trstja, da bi se rešile gotovega pogina. Pri tem so jih lovei mnogo postrelili. Tudi velikanskih, jezo sikaajočih kač videli so veliko število hiteti iz ognja. In tiger? Kakor blisk je priletel iz ognja ves moker, potem pa jaderno dirjal pred streljajočimi lovei preko reke in pustinje proti vasi, da so sloni zaostali daleč za njim. — Kar počí v vasi nekje puška. Pogumen kmet ustrelil je krviželjno zver. Lovei na slonih vrnili so se v tem z bogatim plenom ter splezali naglo doli. Veselo so obkrožili zeló krvavečo žival in nek lovec stopil je celó prav k tigru, da bi pogledal rano. Nena doma se sklone zver po konci in se po mačje pripravi na skok. Prestrašeni lovec plane hitro pod svojega slona; ostali so ga seveda posnemali, ker puške ni imel nikdo pri rokah. Sloni dvigali so grozeče dolge rilce v zrak, kakor bi bili vže pripravljeni na krvav boj. Tiger pa se jih nikakor ni bal. Maščevanje bliščalo mu je iz izbuhtenih očí in razkačeno je kazal svoje velike, ostre zobé. Negotov, koga bi najprej zgrabil, čepel je še par kratkih trenotkov mirno na tleh, nato pa je s pojemajočimi močmi skočil grozno grgrajoč na slona z glasbeniki. Strašen krik se je slišal in lovei so videli, kako je besni tiger paral sè svojim zobovjem nago stegno jednega bobnarja. Grozen prizor! — Krepek sunec vodnika z bodalom prisilil je vender zver izpustiti razmesarjeno nogo in v istem trenotku je tigra zgrabil krčevito opraskani slon z rilcem ter ga zalučil z neznansko močjo visoko v zrak; bobnar pa je smrtno bleđ zdrknil ob slonu na tla. — Ko je padel tiger zviška na trdo zemljo, ni vže več dihal. Vriskaje obsuli so ga zarjaveli in zeló bojazljivi domačini ter ga s palicami nabijali, da je bilo joj. Le z veliko težavo rešili so lovei dragoceno kožuhovino. Ubogi bobnar pa je malo ur pozneje mej najhujšimi bolečinami umrl.

Takó se je končal lov na tigra, kakor ga popisuje nemški pisatelj Lichtenstein, ki je bil sam navzoč pri tem nesrečnem lovu v južnej Aziji.

F. G. Podkrimski.

F. G. Podkrimski

Listje in cvetje.

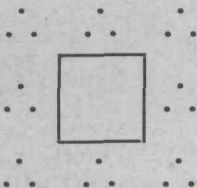
Zabavni nalogi.

(Priobčil H. Podkrajšek).

I.

Premožen vinogradnik je imel v svojej kleti 24 sodov vina. Posode so bile okolo debelega stebra tako razvrščene, da je vinogradnik ob vsakej strani naštel po 9 sodov.

Recimo tako-le:

Nekoč pride k oskrbniku te kleti kmet in reče: „Priatelj! kupil sem 4 sode vina; hrani mi jih blage volje v tvojej kleti.“

Na to oskrbnik: „Kako naj to naredim, da bi tega ne opazil moj gospod?“

Kmetič odgovori: „Rad ti povem, ako ugotodiš moje prošnji.“

Kaj menite, otroci ljubi, kako sta razvrstila sodove, da je gospodar tudi pozneje naštel na vsakej strani samo po 9 sodov?

II.

Nekaj časa na to, ko so bili v kleti zopet samo vinogradnikovi sodovi, ulomijo tatje.

Prestrašen oskrbnik prihiti ter hoče odgnati lopove. Ali ti mu preté z življenjem, ako jim ne odstopi štiri sode vina.

Storiti je moral, kakor so zahtevali in kaj mislite, kako je razvrstil potem ostalih 20 sodov, da je tudi na to gospodar naštel ob vsakej strani po 9 sodov?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Nove knjige in listi.

* Ilustrovan Narodni Koledar za navadno leto 1891 (Leto III.). Uredil, izdal in založil Dragotin Hribar. V Ljubljani. Tiskala „Narodna Tiskarna.“ 4°. str. (Cena 50 kr.) —

Ta novi ilustrovani „Narodni Koledar“ za 1891. leto je tako izvrstno urejen, da ga z dobro vestjo moramo priporočiti slavnemu našemu občinstvu. Razven navadnega kalendara ima še obilo drugega jako zanimivega gradiva v sebi,

kakor n. pr.: Deželne patrone in njih praznovanje na Avstrijsko-Ogrskem; nove mere in uteži; dvorni koledar; sedanje vladarje evropske; splošne določbe c. kr. pošte; brzojavni cenik; lestvico za pristojbine kolkov; adresno knjigo; politično upravo; finančna in pravosodna oblastva; učilišča; leposlovno berilo itd. itd.

* Slava starcu Milovanu. Sastaveci i pjesme iz posebnog izdanja „Hrvatske“ od dné 26. kolovoza 1890. Zagreb. Tisak i naklada Scholza i Kralja. (A. Scholz). 8°. 62 str. — Jako lična knjiga s podobno otea Andrije Kačić Miošića. Kdor se želi poučiti z životopisom slavnega hrvatskega pesnika otea Andrije Kačića naj si naroči to prelepo knjigo izvestno jo bode čital z velikim veseljem. Cena knjigi je 30 kr. s poštnino 35 kr.

Rešitev rebusa v 9. „Vrtčevem“ listu:

Ne prodajaj kože, dokler medved v brlogu tiči.

Prav so ga rešili: Gg. J. Inglič, naduč. v Idriji; Jer. Rajar, naduč. v Šempasu (Gor.); Franc Gros, uč. v Predosljih; B. Tomine, uč. v Črešnoveu; A. Trebše, uč. v Otaleži (Gor.); Lav. Povše na Dolih; Al. Vakaj pri sv. Ani v slov. gor. (Štir.); Ant. Ivan Primožič v Vevčem; Fel. Grum na Jesenicah; Krist. Hodnik in Ant. Žnidaršič v Il. Bistrici; Ig. Mercina v Šmartnem ob Savi; Vinc. Tavčar v Št. Jerneju; Emil Šinko v Središči; — Janko Skofic, dijak v Inomostu (Tir.); Otmar Meglič, dij. v Celji; Fel. Benedek, dij. v Planini; Matevž Žužek, dij. v Ljubljani; Ernest Širca, dij. v Gorici; Fr. Hočevnar, dij. v Št. Pavlu (Kor.); Janko Žibert, dij. na Ježici; Drag. Govekar, realec v Ljubljani; Jos. Sorč, realec v Oseku; Aleks. Ličan, realec v Gorici; — Ferdo Vodopivec, učenec v Gorici; Egidij Viher in Valentin Gril, učenca v Št. Ilji (Štir.); Dragotin Koderman, uč. na Frankolovem (Štir.); Maks Vrežec, uč. v Ribnem; Iv. Opeka in Stanko Gruden, uč. na Vrhniki; Anton Grum, uč. v Idriji; Josip Troha, uč. na Laškem (Štir.); Anton Sušnik, uč. v Škofji Loki; Evgen Tuječ, uč. v Idriji; Mir. Brauner, uč. v Šmarji pri Jelšah (Štir.); Martin Mikek, Maks Goričar in Jan. Ermenec, uč. v Mozirji (Štir.); Albin Fleš, uč. v Predosljih; Jože Gršič, Mart. Gozenca, Jan. Slobodnik in Marko Bajuk, uč. na Radovici; Jurče Golob, Ivan Janžekovič, Ožbalt Arnuš, uč. na Dornavi pri Ptuj; Janko Rupnik, uč. v Leskoveci; Maks Samec, uč.

v Kamniku; Benjamin in Marko Ipavčič, uč. v Št. Jurji na j. ž. (Štir.); Gabrijel Hočevar, Jan. Somrak, Viktor in Rudolf Andrejka, uč. v Ljubljani. — Gospdē. Ivana Matekovič, učiteljica v Negovi (Štir.); Terezija in Kristina Vole v Lučah (Štir.); Ivana Leben v Horjulu; Albina Steigmann v Moravčah; Fani Šentak na Vranskem; Minka Lapajne, uč. priprav. v Ljubljani; Ivana Kuhar pri D. M. v Polji; Amalija Šket v Dramljah (Štir.); Matilda Grilj na Savi pri Jes.; Marijea in Leopoldina Rantova na Dobrovi; Marijea Vavpotič, Marijea in Albina Perne, učenke v Tržiči; Julka Hočevar in Marijea Somrak, učenke v Vel. Laščah; Pavlina in Mici županove v Vel.

Laščah; Herminka, Dragutinka in Gustinka Lunder, uč. na Raki; Ter Hicelberger, Ivana Prislan in Marijea Blaž v Mozirji (Štir.); Sofija Vilhar, uč. v Vel. Žabljah; Maridelj in Jelica Rupnik v Leskovei; Milčič Ipavčič v Št. Jurji na j. ž. (Štir.); Lizika Čuš, Ivanka Savec, Jerica Ovetko, Nežika Toplak, Micika Čuš in Lenčica Lopovnik, učenke v Dornavi pri Ptui; Mirosl. Brauner, uč. v Šmarji pri Jelšah; Zora Vrezec, uč. v Ribnem; Josipina Kodermann, uč. na Frankolovem (Štir.); Marijea Bénédek, uč. v Planini; Nuška Pollakova, uč. v Kranji; Lini, Lori, Ici, Mili in Justina Kaligar, učenke pri sv. Križi pri Kostanjevici.

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca, in stoji za vse leto 2 gid. 60 kr., za pol leta 1 gid. 30 kr. Napis: Upravništvo „Vrtčevo“, mestni trg, šte. 23 v Ljubljani (Laibach).

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.